

Če se pa še kaj takega zgodi, stopil bom na svoj vrt, kjer stoje v tem času prazni koli, okolo katerih se je ovijal ljubi fižolček. Dokler zopet požene, bom lahko parkrat zamahnil. In če ne bo še to pomagalo, segel bom po svoji gorjanski batini.

„Ueber diese könnten Dichter
Schreiben hunderttausend Bände!“

Gorjanec.

Vabilo na naročbo.

S pričujočo številko nastopi „Učiteljski Tovariš“ svoje šest in trideseto leto. Veliko časa je minulo od l. 1861., ko je naš list prvokrat stopil pred slovensko učiteljstvo. Razni listi ob novem letu navadno povdarjajo, kaj so vse storili v minoli dobi za to ali ono stvar, za ta ali oni stan itd. „Učiteljskemu Tovarišu“ pa ni treba črkice lastne hvale, ker ga hvalijo dosti lastna, slovenskemu učiteljstvu in ljudskemu šolstvu blagonosna dela in pa uspehi, kateri se kažejo v toliko sijajnejšem svitu, ker so se časi in razmere slovenskemu učiteljstvu v minolih 35. letih prav stvarno spremenile.

Vendar dosegli še nismo vsega, kar gre po vsej pravici nam in našeji šoli. Dela, in sicer resnega in vstrajnega dela na domačem šolskem polju je še mnogo, mnogo.

Dandanes živimo v nekakem novem, razburjenem času in gorjé nam in našeji šoli, ako ne bodemo razumeli in spoznali zahtev sedanjega časa; žal, da jih je premnogo še med nami, ki „z odprtimi očmi ne vidijo“, kje se je treba dela najbolj lotiti.

Učitelj mora dobro poznati duh časa, biti mož od nog do glave ter vedno čuvati in popravljati svojega notranjega človeka, sicer bode duh časa zamoril nas in našo sedanjo šolo.

V ta namen si išči učitelj dobre družbe pri svojih sotrudnikih, pri naših prijateljih, ne pa pri nasprotnikih ljudske šole. Slabotnež se naslanja na močnejšega, kakor se ovija beršljan po močnem hrastu, neveden hodi k razumnemu, bojzaljivec k srčnemu, omahljivec k vstrajnemu in novinec pa k skušenemu tovarišu svojemu; **vsí pa delajmo za jednega in jeden za vse!**

V tem smislu bode budil „Učiteljski Tovariš“ v novem letu svoje tovariše in boljše, ko ga bode podpiralo slovensko učiteljstvo in razumništvo, boljše bode tudi izpolnoval težavno svojo nalogo.

Zatorej prosimo, da bi mu tudi v novem letu bili zvesti naročniki in sotrudniki ter se zbirali kot stari in novi tovariši okrog svojega „Tovariša“.

Ob enem se pa iz vse duše zahvaljujemo vsem „Tovariševim“ dosedanjim preblagim podpornikom in sotrudnikom, ki so mu tako blagovoljno in ljubeznjivo pomagali pri izvrševanju njegove naloge. Reči moramo, da dobi „Učiteljski Tovariš“ od slovenskega učiteljstva prav mnogo duševne podpore in to dela veliko čast slovenskemu učiteljstvu, katero s tem kaže, da napreduje ter se zaveda dolžnosti svojega stanu. Ko bi se le še upravnik „Učiteljskega Tovariša“ mogel tako zadovoljno izraziti o gmotnih podpornikih njegovih, kakor se urednik v duševnih! Res je, da so naše plače majhne, vendar resna volja in zavest, da sama dobra volja in obljube ne pomagajo nič, mora privedi vsakterega izmed nas do spoznanja in prepričanja, da je gmotna podpora prvi pogoj obstanka vsacega lista — torej tudi našega. In to je tisti vzrok, ki prisili šestokrat urednika in upravnika, da ne moreta vselej tako vstreči naročnikom, kakor bi rada.

Zdramimo se torej v novem letu ter stori tudi v tem oziru vsakdo svojo dolžnost!

Za šestintrideseti letnik našega lista imamo obljubljenih več obširnejših spisov; izmed teh omenimo samo nastopne: Gospod profesor Fran Orožen bode priobčeval: „Ustavoznanstvo“; g. nadučitelj Jernej Ravnikar je poslovenil za naš list Pestalozzijevo ljudsko povest: „Lienhard und Gertrud“; g. nadučitelj Janko Leban nam je obljubil daljšo razpravo „O pravopisji v ljudski šoli“; g. nadučitelj Janko Toman bode seznanjal „Tovariševe“ bralce z „Delovanjem slovanskih učiteljev, oziroma njih časopisov“; g. A. Likozar bode priobčeval „Cvetličje v šolskem vrtu“ v posameznih mesecih v letu; učitelj Jakob Dimnik bode priobčeval „Avstrijsko zgodovino v ljudski šoli“, katero je sestavil na podstavi sedanjega učnega črteža ter II., III. in IV. Berila; g. Josip Novak z Brezovice je nabral na podlagi III. Berila „Zbirko slovniških nalog“; g. nadučitelj J. Zupanec bode pisal obširneje „O razvitku šolstva na Črnigori“; gg. Fr. Črnagoj, E. Gangl, „Gorjanec“, „Pesimist“ i. dr. bodo napolnjevali predale „Listka“; g. E. Gangl nam je obljubil več primernih pesmic; g. Iv. Šega bode zbiral iz šolskih listov razne vesti za „Vestnik“.

Tu smo omenili le daljše obljubljene spise, na razpolago bomo imeli pa tudi še več krajših člankov in razprav, katere so nam obljubili naši znani sotrudniki. Svojo pomoč so nam dalje tudi obljubili gg.: prof. S. Rutar, prof. Fr. Gabršek, meščanski učitelj Josip Čiperle, Lj. Stiasny, A. Kecelj, J. Likar, J. Režek, K. Česnik, Št. Primožič, J. N. Jeglič, J. Krulec, Fr. Ks. Trošt, M. Janežič, J. Janežič, Lj. Fettich Frankheim, J. Cepuder,

J. Novak, J. Furlan, c. kr. okr. šolski nadzornik A. Žumer in mnogi drugi okrajni šolski nadzorniki i. dr.

Uže samo ta imena so nam porok, da bode list vstrežal zahtevam našega stanu, prosimo le, da storé tudi naročniki svojo dolžnost.

„Učiteljski Tovariš“ bode izhajal v svoji dozdanji obliki in po sedanji ceni na 1¹/₄ poli v l. in 16. dan vsacega meseca.

Naročnina naj se pošilja g. Al. Kecelj-u, Kongresni trg št. 3.

Pisma in vsi uredovanja tikajoči se dopisi pa naj se blagovoljno pošiljajo odgovornemu uredniku J. Dimniku, Šubičeve ulice št. 3.

Ljubljana, 15. grudna 1895.

Za odbor „Slovenskega učiteljskega društva“:

Jakob Dimnik,
l. č. urednik.

A. Žumer,
l. č. predsednik.

J. Furlan,
l. č. tajnik.

Al. Kecelj,
l. č. upravnik.

Za učiteljski konvikt.

Društvo za zgradbo učiteljskega konvikta v Ljubljani je izdalo meseca grudna 1895. l. „Domačo vzgojo“, slovenskim materam, vzgojiteljicam, učiteljicam, vzgojiteljem in učiteljem po najboljših virih spisal ter društvu poklonil Jakob Dimnik, učitelj v Ljubljani. Dobiva se pri društvenem blagajniku in v vseh tukajšnjih knjigotržnicah.*) Namen te knjige ni le, širiti med slovenskim narodom razumno domačo vzgojo ter gladiti pot ljudskemu šolstvu, ampak tudi pomnožiti glavnico imetja „učiteljskega konvikta“, kajti, ako razpečamo to knjigo, bodo dohodki za „konvikt“ koncem leta za par stotakov večji, kakor bi pa bili sicer. V ta namen moramo pa združiti moči; vsakdo bodi deležen pri tem podjetji, bodisi da si naroči knjigo sam za-se, za šolo, za razne knjižnice, ali jo pa širi v slovenske rodbine, (posebno slovenskim materam, kojim je v prvi vrsti namenjena). Zato naj se nihče ne ustraši, če dobi tudi po več knjig na ogled, oziroma v razpečevanje. Vsacega navdajaj pri tej požrtvovalnosti misel, da dela za učiteljske sirote. Kdo ve, če ne bodo že naši otroci deležni te dobrote? In, če tudi ne, gotovo jo bodo pa učiteljski otroci. Torej: „Pomagajmo si najprej sami, in pomagal nam bode Bog!“

*) Knjigotržci izven Ljubljane, koji želé knjigo prodajati, naj se blagovoljivo zglasiti pri društvenem blagajniku.